

la culoarea părului eroilor și până la strâmbăturile animalice pe care le execută „Bătrânul alb și blând” – de fapt, un tânăr purtând pantaloni de stradă și cagulă neagră!), sau alergătura continuă și violențele gratuite ce survin între personaje aflate de aceeași parte a baricadei, ca și inutila permanență în prim-plan a recitatorului, între cele două minuscule calupuri de versuri pe care le are de rost, la începutul și sfârșitul *Logodnei*. (Dar actorul Constantin Florescu s-a obișnuit, încă de la *Trubadurul*, să stea degeaba, cu ceasurile, pe scena Operei!) Totuși, coregrafia plastică și alertă a Adinei Cezar pune foarte bine în valoare calitățile dansatorilor Alina Iacov (*Maria*), Silviu Tănase (*Arald*), Istvan Teglaș (*Magul*), Vlad Mărculescu, Daniel Manea, Ștefăniță Tănase, Bogdan Ploeanu și Mihai Pricope (*Strigoii*), secondăți de patru grațioase tinere (nenumite în foaia de distribuție).

Și poate că reacția spectatorilor ar fi și mai entuziastă, dacă ei n-ar sta atât de inconfortabil înghesuți pe gradenele ridicate în spatele cortinei...

Studioul experimental de operă și balet „Ludovic Spiess” al Operei Naționale din București – spectacol-coupé: Logodna, **operă-pantomimă de Nicolae Brânduș, după poemul *Strigoii* de Mihai Eminescu;** Lecția, **operă de Șerban Marcu, după piesa omonimă a lui Eugen Ionescu. Conducerea muzicală:** Vlad Conta. **Regia:** Anca Daniela Mișu. **Scenografia:** Luminița Mustață. **Coregrafia:** Adina Cezar. **Proiecțiile video:** Tom Brânduș. **Cu:** balerini Alina Iacov (*Maria*), Silviu Tănase (*Arald*), Istvan Teglaș (*Magul*), Vlad Mărculescu, Daniel Manea, Ștefăniță Tănase, Bogdan Ploeanu și Mihai Pricope (*Strigoii*), recitatorul Constantin Florescu, soliștii vocali Madeleine Pascu (soprană), Valentin Racoveanu (tenor) și Ion Dimieru (bariton) și violonistul Florin Croitoru; soprana Martha Cristina Sandu (*Eleva*), baritonul Ion Dimieru (*Profesorul*) și mezzosoprana Adriana Alexandru (*Servitoarea*). **Data premierei:** 27 mai 2007.

Culmea baletului academic!

Pare de necrezut faptul că, în cei 151 de ani care s-au scurs de la premiera lui absolută (Paris, 23 ianuarie 1856), *Corsarul* n-a fost montat niciodată la București, iar în România doar Opera din Timișoara l-a pus în scenă, acum două decenii... și mai ciudat este faptul că baletul acesta jucat în toată lumea nu i-a tentat pe realizatorii bucureșteni nici măcar după ce coregraful Ștefan Gheorghe și trupa lui l-au prezentat cu mare succes și în Capitală, chiar la Opera (pe atunci) Română...

Cauza unei asemenea îndelungi ignorări nu poate fi nici relativa precaritate a libretului (inspirat, ce-i drept, de un poem al lui Byron, dar încropit de un scriitor destul de obscur – Jules-Henri Vernoy de Saint-Georges – și de coregraful Joseph Mazilier), căci defectul este destul de obișnuit în genul acesta, și nici chiar incoerența stilistică a muzicii (aproape fiecare coregraf important care a montat *Corsarul* adăugând la partitura originală a lui Adolphe Charles Adam fragmente din creațiile altor compozitori: în 1858, la Paris, Jules Perrot l-a introdus pe Cesare Pugni; zece ani mai târziu, la Sankt Petersburg, Marius Petipa l-a inclus pe Léo Delibes și pe astăzi necunoscutul Riccardo Driga; iar în 1912, la Moscova, A. Gorski a mărit numărul inserturilor la... 20, printre diferiții lor creatori, deveniți astfel fără voie

Ovidiu Matei IANCU și Corina DUMITRESCU

coautori ai baletului, numărându-se până și Antonin Dvořák), ci poate doar extrema tehnicitate la care a ajuns în timp coregrafia mereu îmbogățită, pretinzând o reală virtuozitate nu numai tuturor eroilor poveștii (oricum, de două ori mai numeroși decât în majoritatea titlurilor de referință!), ci și unor personaje fără nume (indicate în distribuție ca Trei odalisce, Două sclave, Patru prieteni sau, pur și simplu, Patru soliste) și tuturor ansamblurilor.

Cu siguranță, însă, aceasta este rațiunea ce l-a determinat pe coregraful rus Vasili Medvedev ca la cea dintâi colaborare a lui cu trupa Operei noastre Naționale să opteze pentru **Corsarul**, fiindcă – dincolo de unele contribuții personale în materie de libret și regie, care lămuresc și completează întrucâtva acțiunea dramatică – marele merit al spectacolului său îl constituie acela de a fi nici mai mult, nici mai puțin decât... culmea baletului academic! Dacă din punct de vedere muzical **Corsarul** tot a devenit un *pasticcio* (în versiunea actuală partitura cuprinzând până și o expoziție de fugă!), Vasili Medvedev s-a considerat perfect îndreptățit să introducă în această „plăcintă” absolut toate ingredientele folosite în întreaga creație coregrafică clasică și romantică. Cu o considerabilă infuzie de profesionalism, pe care fostul solist al Teatrelor „Mariinski” din Sankt Petersburg și „Vanemuine” din Tartu (Estonia), fostul profesor al școlilor de balet din Dresda, Strasbourg, Forli, München, Sankt Petersburg și actualul director artistic al companiei „Open Dance” din Sankt Petersburg a reușit să i-o asigure, trupa Operei

bucureștene prezintă o nesfârșită serie de figuri cu un grad înalt de dificultate (din care nu lipsesc spectaculoasele scene de luptă, inclusiv un excelent „dans al săbiilor“), executate individual sau în grup, uimind și entuziasmând asistența, care nu mai conținește cu aplauzele și ovațiile.

Și nu fără temei, căci Ovidiu Matei Iancu (interpretul rolului titular, corsarul *Conrad*) plutește la mare înălțime, suspendat parcă într-un jeté de formidabilă amplitudine, Corina Dumitrescu (iubita lui, *Medora*) reiterează cu brio performanța celor 32 de fouetté-uri din *Lacul lebedelor*, Gigel Ungureanu (negustorul evreu *Isaac Lankedem*) strălucește deopotrivă în elementele de virtuozitate și în acelea de un comic irezistibil, Gabriela Popovici (*Gül'nara*, sclava lui Seid Pașa și prietena Medorei) impresionează prin eleganță și precizie, Traian Vlaș (trădătorul *Birbanto*) impune atât în solo-uri, cât și în duete (într-unul dintre ele având-o drept parteneră pe Mădălina Slăteanu, flexibilă și grațioasă ca de obicei), iar lui Vlad Toader (*Ali*), Valeri Medvedev i-a încredințat, printre altele, privilegiul de a executa celebra Variație intrată în repertoriul internațional de concurs. Ceilalți soliști (Andra Ionete, Adela Crăciun, Adina Tudor, Diana Ferencz, Magdalena Rădulescu, Camelia Soare, Monica Bălărie, Raul Oprea, Silviu Tănase, Minami Nogami) beneficiază și ei din plin de atribuirea unor numere de egală dificultate și plasticitate, doar cu George Mocanu coregraful fiind mai puțin darnic, fiindcă *Seid Pașa* rămâne încorsetat în maniera tradițională de a se trata acest tip de personaje, ce se exprimă nu atâta prin dans, cât prin gest și atitudine.

Fantezia prizelor de mare frumusețe pune în valoare forța și echilibrul, siguranța și rezistența unor cupluri care – aici, spre deosebire de imensa majoritate a balletelor clasice – nu sunt fixe, ci se desfac și se compun iar și iar, în vreme ce numerele de ansamblu oferă pretextul unor dansuri de atrăgătoare geometrie ornamentală, pusă în valoare și de bogăția cromatică a veșmintelor în nuanțe cel mai adesea discrete (dar splendide sunt și cele două costume ale Medorei, cu petale – roșii, respectiv, albastre – net reliefate pe albul tutu-ului!), desfășurate de către scenografa Adriana Urmuzescu pe fondul culorilor tari ale arhitecturii în stil maur ce alcătuiește decorul (care prea „fură“ însă din spațiul de joc). Ce-i drept, există și excese: călugării catolici (sau ce-or fi ei!), copiii nubieni și dansul nocturn cu ghirlande de flori depășesc deja justa măsură!

Sub bagheta dirijorului Ciprian Teodorașcu, orchestra Operei Naționale realizează, la rândul ei, o veritabilă performanță: cu prețul câtorva chixuri la alămuri și falsuri la corzi, tempo-ul aproape continuu ultrarapid este susținut cu fermitate, iar sincronizarea cu evoluția balerinilor soliști atinge cote de perfecțiune rar întâlnite la noi.

Opera Națională din București – Corsarul. Libretul: Vasili Medvedev, după Jules-Henri Vernoy de Saint-Georges și Joseph Mazilier, sursa fiind un poem de Byron. Muzica: Adolphe Charles Adam și alții. Conducerea muzicală: Ciprian Teodorașcu. Regia și coregrafia: Vasili Medvedev, după Marius Petipa. Scenografia: Adriana Urmuzescu. Cu: Corina Dumitrescu (*Medora*), Ovidiu Matei Iancu (*Conrad*), Gigel Ungureanu (*Isaac Lankedem*), Gabriela Popovici (*Gül'nara*), Traian Vlaș (*Birbanto*), Vlad Toader (*Ali*), George Mocanu (*Seid Pașa*), Andra Ionete, Adela Crăciun și Adina Tudor (*Trei odalisce* și *Trei soliste*), Mădălina Slăteanu (*Partenera lui Birbanto*), Diana Ferencz și Magdalena Rădulescu (*Două sclave*), Camelia Soare, Monica Bălărie, Raul Oprea și Silviu Tănase (*Prietenii lui Birbanto*), Minami Nogami (*O solistă*). Data premierei: 28 aprilie 2007.